

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 230.300 van 24 februari 2015
in de zaak A. 212.007/XIV-35.554**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Stijn Schütt
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Van Noortstraat 16
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR
DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1000 Brussel
Koning Albert II-laan 26A
alwaar wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 25 maart 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 119.064 van 18 februari 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.453 van 23 april 2014.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van

30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 december 2014.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Stijn Schütt, die verschijnt voor verzoeker, en attaché Kristine Goossens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofde Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker komt op 5 november 2010 België binnen en verklaart zich op 8 november 2010 vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 14 oktober 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 18 november 2013 tekent verzoeker tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een beschikking van 27 januari 2014, genomen met toepassing van artikel 39/73, § 1 en § 2, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen' (hierna: de vreemdelingenwet), wordt aan de partijen meegedeeld dat het niet vereist is dat zij nog mondelinge opmerkingen voordragen, dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure op de in de beschikking aangegeven grond kan worden verworpen en dat de kamer zonder terechtzitting uitspraak zal doen tenzij één van de partijen binnen een termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking vraagt om te worden gehoord.

Met een arrest van 18 februari 2014 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep omdat geen van de partijen tijdig heeft gevraagd om te worden gehoord en de partijen derhalve worden geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Standpunt van de partijen

4. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 39/2, § 1, en 39/65 van de vreemdelingenwet en van “het materieel motiveringsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur”.

Verzoeker voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich in het bestreden arrest de in de beschikking van 27 januari 2014 vermelde grond eigen heeft gemaakt, met name dat het administratief dossier onvolledig is en het wettigheidscontrole door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet toelaat. Hoewel die grond enkel kon dienen voor de vernietiging van de aanvankelijk bestreden beslissing, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep met volle rechtsmacht net op die grond verworpen. Nochtans moet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de door

verzoeker aangevoerde middelen beantwoorden, om deze laatste evenals de Raad van State toe te laten zich ervan te vergewissen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de gegevens van de zaak ten gronde heeft onderzocht en de voorgelegde argumenten daadwerkelijk heeft beantwoord. Dit is niet gebeurd, zodat verzoeker artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet geschonden acht.

Verzoeker stelt dat de uitoefening van het wettigheidsstoezicht tot de wettelijke opdracht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort, zodat artikel 39/2, § 1, van de vreemdelingenwet is geschonden.

Verzoeker vervolgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich in het bestreden arrest schaaft achter de opgeworpen schending van de materiële motiveringsplicht om in tegenstrijd hiermee het beroep toch te verwerpen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft zich zo zelf schuldig gemaakt aan een schending van de materiële motiveringsplicht.

5. Ter terechtzitting verklaart de verwerende partij zich “naar de wijsheid van de Raad van State” te gedragen.

Beoordeling

6. Naar luid van artikel 39/2, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen. Hij kan ze vernietigen, hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet tot een bevestiging of hervorming kan komen zonder hiertoe aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Artikel 39/73, § 2, van de vreemdelingenwet bepaalt dat in de in dat artikel bedoelde beschikking de grond wordt meegedeeld waarop de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden. Indien geen der partijen vraagt om te worden gehoord dan worden deze volgens § 3 van hetzelfde artikel geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond en wordt naargelang het geval het beroep ingewilligd of verworpen.

De in de artikelen 149 van de Grondwet en 39/65 van de vreemdelingenwet vastgelegde jurisdictionele motiveringsplicht houdt onder meer in dat de motivering van de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet tegenstrijdig mag zijn. Tegenstrijdige motieven heffen elkaar immers op en vormen aldus een gebrek aan motivering.

7. Te dezen wordt in de overeenkomstig artikel 39/73, § 2, van de vreemdelingenwet genomen beschikking van 27 januari 2014 geoordeeld dat het niet vereist is dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen en dat het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure kan worden verworpen op de in die beschikking weergegeven grond. Daarin wordt met betrekking tot verzoekers kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing dat uit het dossier niet blijkt dat er een “match” was tussen de in België genomen vingerafdrukken van verzoeker en de vingerafdrukken in de databank van de UKBA vastgesteld “dat de vingerafdrukken genomen in Abu Dhabi bij de aanvraag van het visum en de vingerafdrukken van verzoeker bij zijn asielaanvraag in België niet zijn toegevoegd aan het administratief dossier”. In de beschikking wordt verder overwogen dat, vermits verschillende motieven van de bestreden beslissing steun vinden in deze informatie, het administratief dossier niet volledig lijkt en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers “niet [kan] vaststellen dat er in casu op verschillende tijdstippen vingerafdrukken genomen zijn, noch dat deze vingerafdrukken door de Belgische instanties werden onderzocht en beoordeeld als dezelfde”.

Met het bestreden arrest wordt verzoekers beroep verworpen omdat geen van de partijen heeft gevraagd om te worden gehoord en de partijen derhalve worden geacht in te stemmen met de in voornoemde beschikking opgenomen grond.

Met de motivering in de beschikking van 27 januari 2014 dat het administratief dossier niet volledig lijkt en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan vaststellen dat op verschillende ogenblikken vingerafdrukken van verzoeker werden genomen en door de Belgische instanties werden onderzocht en beoordeeld als zijnde dezelfde, wordt aangegeven dat essentiële elementen ontbreken om zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen tot een bevestiging of een hervorming van de aanvankelijk bestreden beslissing te komen. Deze grond kan enkel leiden tot een vernietiging van de aanvankelijk bestreden beslissing. Met de overweging dat verzoekers beroep op grond van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen, wordt in de bedoelde beschikking derhalve de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen miskend om de aanvankelijk bestreden beslissing op grond van artikel 39/2, § 1, van de vreemdelingenwet te vernietigen wanneer essentiële gegevens ontbreken. Het vormt een tegenstrijdige motivering om enerzijds te stellen dat het administratief dossier niet volledig lijkt, in het bijzonder wat betreft de informatie over de vergelijking van verzoekers vingerafdrukken waarop verschillende motieven van de aanvankelijk bestreden beslissing zijn gesteund, en anderzijds op die grond te besluiten dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. Die tegenstrijdigheid houdt een gebrek aan motivering in, zodat het bestreden arrest er niet op kon worden gesteund. Het kon verzoeker niet worden aangerekend te hebben ingestemd met de voorgenomen verwerping van zijn beroep in de beschikking van 27 januari 2014 terwijl deze beschikking een motivering bevat die tot de vernietiging van de aanvankelijk bestreden beslissing had moeten leiden.

Het enige middel is gegrond wat de aangevoerde schending van artikel 149 van de Grondwet en de artikelen artikel 39/2, § 1, en 39/65 van de

vreemdelingenwet betreft. Die vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 119.064 van 18 februari 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vierentwintig februari tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Carlo Adams,	staatsraad,
met bijstand van	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques